

Можна констатувати, що подієвий туризм є перспективним видом туризму з невичерпним ресурсним потенціалом для покращення іміджу міста Миколаїв.

Список використаних джерел:

1. Радіонова О. М. Конспект лекцій з курсу «Івент-технології» (для студентів 2-го курсу денної та заочної форм навчання напрямів підготовки 6.140101 – «Готельно-ресторанна справа», 6.140103 – «Туризм») / О. М. Радіонова; Харків. нац. ун-т міськ. госп-ва ім. О. М. Бекетова. – Харків: ХНУМГ ім. О. М. Бекетова, 2015. – 67 с.

2. Жегус О. В. Event-маркетинг як інструмент формування іміджу території / О. В. Жегус, М. В. Михайлова, Т. О. Саєнко, Ю. В. Звягіна // Економічна стратегія і перспективи розвитку сфери торгівлі та послуг. - 2016. - Вип. 1. - С. 177-187. - Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/UJRN/esprstp_2016_1_20

3. Офіційний сайт Міжнародного фестивалю повітряних зміїв Трихати 2018. Головна сторінка [Електронний ресурс] – Режим доступу до ресурсу: <http://www.kitefest.info/>. – Назва з екрана.

Шикеринець В.В., кандидат наук з державного управління, доцент, завідувач кафедри організації туризму та управління соціокультурною діяльністю, факультет туризму ДВНЗ «Прикарпатський національний університет імені Василя Стефаника», м. Івано-Франківськ

ТЕОРЕТИЧНІ ЗАСАДИ МІСЦЕВОГО УПРАВЛІННЯ РОЗВИТКОМ СОЦІОКУЛЬТУРНОЇ СФЕРИ

У сучасних економічних умовах місцеве управління розвитком соціокультурної сфери України повинно здійснюватися через постійний пошук механізмів і засобів їх реалізації, що забезпечують високу ефективність системи управління на місцевому рівні.

Культурна діяльність в більшості випадків розглядається в єдності компонентів з яких вона складається: суб'єкти, об'єкти, засоби, способи дій, результат діяльності. Аналізуючи культурну діяльність з точки зору використання в ній суспільно – обмежених ресурсів: матеріальних, трудових, фінансових, інформаційних та отримання результатів, порівнянних з витратами, означає виділення в ній економічної складової,

де переважають такі категорії, як госпрозрахунок і рентабельність, самоокупність і ефективність, витрати і матеріальна забезпеченість. Основу організаційно-управлінського аспекту культурної діяльності становлять поняття соціального менеджменту та маркетингу, централізації і децентралізації, прогнозування і проектування.

Сфера культури є складною соціоекономічною підсистемою суспільства, пов'язаною з її іншими підсистемами безліччю явних і неявних зв'язків, які включають культурну діяльність в суспільно-політичне та фінансове життя нашої держави. У професійно-управлінському та науково – теоретичному плані культура постає як певний простір, що входить в такі сфери, як духовна, соціальна, економічна.

В економічному понятті сфера культури відноситься до невиробничої або нематеріальної сфери виробництва, до третинного сектору народного господарства – сфери послуг, яка є складовою частиною народногосподарського комплексу України, та входить у загальну систему економічних відносин, підпорядковується загальним економічним законам, які панують у українському суспільстві [1].

Соціокультурна сфера безсумнівно ширше сфери культури, тому ототожнення цих двох понять не представляється можливим.

Таким чином визначаючи сутність категорії «соціокультурна сфера», необхідно врахувати, що ключовою метою соціального розвитку країни є зростання якості життя людей, а розвиток соціокультурної сфери спрямовано, з одного боку, на підвищення якості людського потенціалу, а з іншого – на забезпечення необхідних умов для нормального ходу економічних процесів.

Розглядати соціокультурну сферу як самостійну систему дозволяє наявність у неї таких рис: цілеспрямованість і керованість, наявність у всіх її елементів загальних цілей і призначення; поєднання централізованого початку в управлінні з самостійністю елементів, які здійснюють культурно-дозвілеву діяльність; великі розміри і неоднорідність у складі системи; наявність взаємообумовлених зв'язків між показниками, що характеризують діяльність сфери культури.

Поняття «соціокультурна сфера» використовується, як правило, для характеристики суспільної діяльності тих структур суспільства, в рамках яких здійснюється тільки соціокультурне відтворення, тобто в неї входять різноманітні соціальні інститути, що спеціалізуються на даній функції [2].

З позицій структурно-функціонального підходу склад соціокультурної сфери може бути представлений таким чином: вироблені продукти – послуги освіти, охорони здоров'я, культури та ін.; механізми і нормативна база регулювання соціокультурної сфери; органи та інститути управління соціокультурною сферою; сукупність установ і організацій соціокультурної сфери різних галузей.

На сьогоднішній день до соціокультурної сфери слід віднести засоби масової інформації, культуру, освіту, охорону здоров'я, соціальне забезпечення, фізичне виховання і спорт, комунікації та інші види соціальної діяльності з розвитку людського потенціалу як джерело та кінцева мета суспільного розвитку.

У наукових працях, присвячених розвитку соціокультурної сфери, варіюються такі цільові установки, як створення соціокультурних і матеріальних умов для нормального проживання, нормального життя місцевого населення [3] цілому це, звичайно, важливі функції, але вони далеко не вичерпують всіх функцій соціальної інфраструктури.

Інші дослідники, хоча і розглядають соціокультурну сферу в якості самостійного об'єкта дослідження, проте, повністю підпорядковують цілі її розвитку лише інтересам матеріального виробництва. Але, це не зовсім виправдано, так як значно зриває роль соціальної інфраструктури в процесі функціонування суспільства. Такий «виробничий» підхід до цілей соціокультурної сфери обмежує розуміння можливостей її активного впливу на хід суспільного розвитку [4].

Ряд дослідників справедливо звертає увагу на те, що розвиток соціокультурної сфери має бути підпорядкований загальним цілям суспільного прогресу [5].

Соціокультурна сфера покликана також сприяти всебічному задоволенню різноманітних потреб громадянського суспільства. Тому недоліки в плануванні розвитку соціальної інфраструктури серйозно впливають на ефективне рішення цього важливого завдання. Отже, у розвитку соціокультурної сфери знаходить відображення органічна сполука цілей економічного і соціального розвитку суспільства.

Таким чином, метою розвитку соціокультурної сфери є її орієнтація на створення об'єктивних матеріальних передумов розвитку суспільства і всебічного розвитку кожної особистості. При цьому надзвичайно важливим напрямом розвитку соціокультурної сфери стає забезпечення виробництва соціально важливих послуг в галузях нематеріальної сфери. Продукт цих галузей не тільки володіє самостійною цінністю для безпосередніх споживачів, але і дає соціальний вигравш для суспільства в цілому, будучи інвестиціями в людський капітал.

Список використаних джерел:

1. Абрамов Л.К. Менеджмент у сфері культури / Л.К. Абрамов, Т.В. Азарова. – Кіровоград : ЦПТІ, 2000. – 88 с.
2. Амосов О.Ю. Перетворення механізмів державного регулювання економічного розвитку / О.Ю. Амосов // Державне управління та місцеве самоврядування: [зб. наук. пр.]; / [за заг. ред. Г.І. Мостового, Г.С. Одинцової]. – Х. : ХарРІ НАДУ, 2001. – Вип. 2. – С. 10-16.
3. Бородін О.Д. Еволюція теоретичних основ державного

регулювання економіки [Електронний ресурс] / О.Д. Бородін // Міжнародний науковий журнал. – 2015. – № 8. – Режим доступу до журналу: <http://www.mter-nauka.com/issues/2015/8/1155>.

4. Бородін О.Д. Світовий досвід впливу держави на розвиток економіки / О.Д. Бородін // Вісник Національного університету цивільного захисту України : зб. наук. пр. – Х. : Вид-во НУЦЗУ, 2016. - Вип. 1 (4). – С. 37-43. – (Серія «Державне управління»).

5. Петрова І.В. Проектування у соціокультурній сфері : навч. посіб. / І.В. Петрова. – К. : КНУКіМ, 2007. – 372 с.